

Sweet Nymve

ထွက်ပြေးချင်နေသော

အိမ်ရှေ့စံ မိဖုရား

နေရီ

စာစဉ် - ၅

Chapter 41

"တကယ်လို့ ကျွန်တော်က မဟုတ်ဘူးပြောရင်၊ မဟုတ်ဘူးပေါ့"

လင်းကဲ့သည် ရှန်းချင်းဟန် တစ်ဝက်ခန့် ရေးသားပြီးဖြစ်သော စာရွက် ဖြူပေါ်သို့ လက်ဖဝါးဖြင့် ရိုက်လိုက်သောကြောင့် ခေတ္တမျှရပ်တန့်လိုက်ပြီး အလိုမကျမှုကြောင့် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"ကောင်းပြီလေ၊ ဆေးသောက်လိုက်"

လင်းကဲ့သည် ဆေးပန်းကန်ကို ရှန်းချင်းဟန်၏ရှေ့သို့ တိုးပေးလိုက် သည်။

"မသောက်ဘူး"

ရှန်းချင်းဟန်သည် ခေါင်းကို မော့၍ပင်မကြည့်ပေ။

"အိုး" "ဘာကြောင့်လဲ"

လင်းကဲ့က ခါးကိုကိုင်လိုက်ပြီး ရှန်းချင်းဟန်ကို စိုက်ကြည့်ပြီးနောက် ရုတ်တရက် ပြုံးလိုက်သည်။

"ဖြစ်နိုင်တာက အခက်အခဲတွေကို ကြောက်နေလို့လား"

ရှန်းချင်းဟန်၏အမူအရာမှာ ပြောင်းလဲမှုမရှိဘဲ ပြောသည်။

"ငါက နေကောင်းပြီဖြစ်တဲ့အတွက် ဘာကြောင့် ဆေးသောက်နေရဦးမှာ လဲ"

"မငြင်းပါနဲ့၊ ခင်ဗျားက ခံစားရမှာကို ကြောက်နေတာမလား"

"ဟွန့်" လင်းကျဲက နှာမူတ်ရင်း ရယ်လိုက်သည်။ ရှန်းချင်းဟန်ကို မျက်လုံးထောင့်မှ ကြည့်၍ ပြောသည်။

"ခင်ဗျားလို ဂုဏ်သိက္ခာကြီးမားတဲ့ အိမ်ရှေ့စံမင်းသားက အခက်အခဲတွေ ကို ကြောက်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ ထင်မထားဘူး၊ အကယ်၍ ဒီသတင်းသာ ပြန်သွားမယ်ဆိုရင် လူဘယ်လောက်များများက ခင်ဗျားကို ကျိတ်ပြီး ရယ်မောနေမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူသိနိုင်မှာလဲ"

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ ရှန်းချင်းဟန်၏ လှုပ်ရှားမှုများမှ ရပ်တန့် သွားပြီး သူ၏နဖူးပေါ်ရှိ သွေးကြောများမှာ ဖောင်းလာသည်။

"ခင်ဗျားတစ်ခုခု လိုချင်သလား၊ အကယ်၍ ခင်ဗျား မလိုတော့ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော် အပြင်သွားပြီး အိမ်ရှေ့စံမင်းသားက ဆေးသောက်ရမှာကို အကြောက်ဆုံးပါဆိုတဲ့ သတင်းကို သွားဖြန့်မလို့"

ထို့နောက် လင်းကျဲသည် ထွက်သွားဟန်ပြုလိုက်သည်။

"ငါ သောက်မယ်"

ရှန်းချင်းဟန်သည် သည်းမခံနိုင်တော့ပေ။ သူသည် သုန်မှုန်နေသော မျက်နှာနှင့် အသံတိုးတိုးဖြင့် တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

လင်းကျဲသည် လက်ရှိ ဖြစ်ပျက်နေသာ ရှန်းချင်းဟန်ကို စွန့်ပစ်ခံထားရ သော ဇနီးသည်ကဲ့သို့ ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှု များပြည့်နေသော မျက်နှာဖြင့် ကြည့်နေသည်။

မျှော်လင့်ထားသည့် အတိုင်းပင် ရှန်းချင်းဟန်၏ အားနည်းချက်မှာ သူ သည် ပိုးကောင်များနှင့် ဆေးသောက်ခြင်းကို ကြောက်ရွံ့ခြင်းဖြစ်သည်။

လင်းကျဲသည် ဖော်ပြ၍မရနိုင်သော စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ခံစားလိုက်ရသည်။

ရှန်းချင်းဟန်၏ တွန့်ဆုတ်ပြီး ကူကယ်ရာမဲ့သော အကြည့်ကို ကြည့်လျက်

လင်းကျွဲက ရှန်းချင်းဟန်သည် ချစ်စရာကောင်းသည်ကို သူ့နှလုံးသားထဲတွင် တွေးလိုက်မိသည်။

သို့သော် အလွန်လျင်မြန်စွာပင် လင်းကျွဲသည် ဤအဓိပ္ပါယ်မဲ့သော အတွေးကို မြန်မြန် ဖယ်ရှားပစ်လိုက်သည်။

"မင်းသား ကျေးဇူးပြု၍ သုံးဆောင်ပါ"

လင်းကျွဲသည် ပြုံး၍ ဆေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ယူဆောင်ပေးလိုက်သည်။

ရှန်းချင်းဟန်၏ မျက်နှာမှာ မှုန်မှိုင်းနေပြီး ဆေးပန်းကန်ကို ယူ၍ ဆေးအား ကြည့်ကာ မျက်လုံးများမှာ မှေးမှိန်သွားသည်။ ထို့နောက် ပါးစပ်ကိုဖွင့်၍ ဆေးအကုန်လုံးကို သောက်လိုက်သည်။

လင်းကျွဲက ကြည့်နေသောကြောင့် ရှန်းချင်းဟန်၏ မျက်ခုံးများ တင်းကျပ်စွာ ရှုံ့သွားသည်ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း တွေ့လိုက်ရသည်။

လင်းကျွဲသည် ရှန်းချင်းဟန်အား ငရုတ်သီးများနှင့် ပြည့်နေသောမုန့်ကို ကျွေးသောအချိန်က သူသည် တည်ကြည်သော မျက်နှာအနေအထားကို ထိန်းထားနိုင်သော်လည်း အခုချိန်တွင် ရှန်းချင်းဟန်မှာ အမှန်ပင် မျက်မှောင်ကြုတ် သွားသည်။ ထိုအချင်းအရာက ရှန်းချင်းဟန်သည် ဆေးကို မည်မျှမုန်းသည်ကို ထင်ရှားစေသည်။

"ခင်ဗျားပါးစပ်ကို ဟလိုက်"

လင်းကျွဲသည် ရှန်းချင်းဟန်ကို ကြည့်၍ ပြောလိုက်သည်။

"ဘာအတွက်လဲ"

ရှန်းချင်းဟန်က အေးစက်စွာပြောသည်။

"အဓိပ္ပါယ်မရှိတဲ့ကိစ္စက ဘာလဲ၊ ဒီသခင်လေးက ခင်ဗျားကို ပါးစပ် ဟခိုင်းရင် လုပ်ပေးနိုင်ရမှာပေါ့"

လင်းကျွဲက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

"မင်း ဘာပြောတာလဲ"

ရှန်းချင်းဟန်၏ မျက်နှာသည် တဖြည်းဖြည်းဖြင့် ပုံမှန်ဖြစ်သွားကာ သူ၏အမူအရာမှာ လေးနက်မှုနှင့် ဂုဏ်သိက္ခာ ရှိမှုတို့ဖြင့် ပြည့်နေသည်။ သို့သော် သူသည် စကားမဆုံးခင်မှာပင် လင်းကျွဲက ရုတ်တရက် လက်ကို သူ၏ပါးစပ်နားသို့ လျင်မြန်စွာ ကပ်လိုက်သဖြင့် ရှန်းချင်းဟန်သည် တုံ့ပြန် နိုင်စွမ်းမရှိခဲ့ပေ။

"ရပြီ၊ ပြီးသွားပြီ"

လင်းကျွဲက လက်ခုပ်တီးကာ "ဆိုရိုးစကားအတိုင်းပဲ၊ ဆေးကောင်းဆိုတာ ရှာရခက်ပါတယ်"

ရှန်းချင်းဟန်သည် ဒေါသပေါက်ကွဲမလို ဖြစ်ပြီးမှ ရုတ်တရက် ချုံ့မြဲမြဲ အရသာသည် သူ၏ပါးစပ်ထဲတွင် ဖြည်းဖြည်းချင်း ပျံ့နှံ့လာသည်။

လင်းကျွဲသည် နောက်ထပ်သကြားလုံးတစ်ခုကို ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်ပြီး ရယ်လိုက်သည်။

"ခံစားရတာအတွက် ထိုက်တန်ပါတယ်"

ရှန်းချင်းဟန်၏ တပည့်များမှာ နေရခက်သွားသည်။ သူသည် ဘာမှပြန်မ ပြောသလို ပါးစပ်ထဲရှိ သကြားလုံးကိုလည်း မထွေးထုတ်ပေ။ သူသည် ခေါင်းကိုငုံ၍ စုတ်တံကို နောက်တစ်ကြိမ် ကိုင်လိုက်သည်။

"ဟင်း"

အချိန်အတော်ကြာထိ မည်သူတစ်ဦးကမှ တုံ့ပြန်မှုမရှိသည်ကို တွေ့သောအခါ လင်းကျွဲသည် လန့်သွားသည်။ သူသည် စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် မျက်တောင်ခတ်လိုက်ပြီး ရှန်းချင်းဟန်အား ကြည့်သည်။

ထူးဆန်းသည်။ သူသည် ဒီလိုမျိုး လေးနက်သည့် စကားများကို ပြောထားသည်လေ။ ရှန်းချင်းဟန်သည် သူ့ကို ချီးကျူးသင့်သည် မဟုတ် လား။

ထို့ကြောင့် လင်းကျွဲသည် ရှန်းချင်းဟန်က သူ့ကို ချီးကျူးသည်အထိ စောင့်နေလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရှန်းချင်းဟန်သည် လင်းကျွဲအား မော့၍ပင်မကြည့်ဘဲ သူ့အား တစ်ယောက်တည်း ချီးကျူးခိုင်းနေသည်။

လင်းကျွဲ၏ မျက်ခုံးများမှာ မြင့်တက်သွားပြီး သူသည် ခေါင်းကိုတော့၍ မည်းမှောင်နေသော ကောင်းကင်အား ကြည့်ကာ ရုတ်တရက် မတ်တပ်ရပ်၍ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ရှန်းချင်းဟန်သည် လှုပ်ရှားမှုများကို ရပ်လိုက်ပြီး ခေါင်းကို မော့ကာ လင်ကျွဲ ထွက်သွားရာအရပ် ဆီသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏ပါးစပ်ထဲရှိ ချိုသောအရသာမှာ မပျောက်ကွယ်သေးပေ။

ရှန်းချင်းဟန်သည် မူလက သူသည် တစ်ယောက်တည်း တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် နေနိုင်သည်ဟု တွေးထင်ထား သော်လည်း နှစ်နှစ်ရီခန့်ကြာပြီးနောက် လင်းကျွဲပြန်လာလိမ့်မည်ဟု မည်သူက ထင်မည်နည်း။

"မင်း ဘာလိုချင်လို့လဲ"

တံခါးတွင် ပေါ်လာသောလင်းကျွဲအားကြည့်၍ ရှန်းချင်းဟန်က ပြောသည်။

"ဘာကြောင့် ခင်ဗျားက ဒီလိုအမူအရာကြီး ဖြစ်နေတာလဲ၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို မစားပါဘူး"

လင်းကျွဲက အော်ပြောကာ ခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့် လှမ်းလာကာ

သူ၏လက်ထဲတွင် ကိုင်လာသော ယာဂုပူပူလေးကို ရှန်ချင်းဟန်၏ရှေ့တွင် ထားလိုက်ပြီး ပြောသည်။

"ခင်ဗျား တစ်နေ့ကုန် ဘာမှမစားသေးဘူးလို့ အစေခံဆီက ကြားခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ခင်ဗျားအတွက် ယာဂုပူပူလေး ချက်လာခဲ့တယ်၊ စားကြည့်ပါဦး"

ရှန်းချင်းဟန်သည် အငွေ့တစ်ထောင်းထောင်း ထနေသော ယာဂုပန်းကန် အား ကြည့်ပြီး ဆားအင်္ဂါရသာနှင့် ပြည့်နေသည်ကို တွေးလိုက်မိသောအခါ သူ၏မျက်လုံးများသည် လေးနက်လာသည်။

"မပူပါနဲ့၊ ကျွန်တော်က နေမကောင်းတဲ့လူကို သတ်ရလောက်အောင် မဆိုးပါဘူး၊ ဒီယာဂုက ပုံမှန်ပါပဲ"

လင်းကျဲ့သည် နှုတ်ခမ်းအားမဲ့၍ ပြောသည်။

"ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မယုံဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်စားပြမယ်"

လင်းကျဲ့သည် ယာဂုအား ဇွန်းအပြည့်ခပ်၍ ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရှန်းချင်းဟန်အား ကြည့်၍

"တွေ့လား၊ အဆင်ပြေပါတယ်၊ စိတ်အေးအေးထားပြီး စားလိုက်"

ရှန်းချင်းဟန်သည် မျက်ခုံးများ တွန့်သွားသည်။

"ထားခဲ့၊ ပြီးတော့ စားလိုက်မယ်"

ရှန်းချင်းဟန်က ကူကယ်ရာမဲ့စွာ သက်ပြင်းချရင်း ပြောသည်။

"ခဏနေဦး? နောက်ပြီးကျရင် အေးလာလိမ့်မယ်၊ အေးသွားရင် ငါဘယ်လိုစားရမလဲ"

လင်းကျဲ့သည် ရှန်းချင်းဟန်အား စူးစိုက်ကြည့်ကာ သူ့အား လွှတ်ပေးရန် ဆန္ဒမရှိပေ။

ရှန်းချင်းဟန်သည် နဖူးအား ပွတ်ရုံမှလွဲ၍ ဘာမှတတ်နိုင်ပေ။
ကောင်းကင်ဘုံမှ သူ့ကို နှိပ်စက်ရန်အတွက် လင်းကျဲအား စေလွှတ်လိုက်
သလား။

အကူအညီမဲ့စွာဖြင့် ရှန်းချင်းဟန်သည် ယာဂုတစ်ပန်းကန်အား စားလိုက်
ရသည်။

"အရသာ ဘယ်လိုနေလဲ"

လင်းကျဲ၏မျက်လုံးများသည် တောက်ပစွာဖြင့် ရှန်းချင်းဟန်အား တည့်
တည့်ကြည့်နေကြသည်။

"ကောင်းတယ်၊ အရသာရှိတယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

ရှန်းချင်းဟန်သည် ပန်းကန်အား ပြန်ချလိုက်ရင်း ပြောသည်။

ထိုအရာသည် ယခင်ကလို မင်္ဂလာ အရသာမှာအံ့ဩဖွယ်ရာဖြစ်အောင်
ကောင်းမွန်သည်။

"ဟားဟားဟား ကျွန်တော် ဘယ်လိုနေလဲ မကြည့်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော်က
အိမ်ရှေ့မင်းသား နန်းတော်ကို ရောက်မလာခင်က စားဝတ်နေရေးအတွက်
ကျွန်တော့်ရဲ့ ဟင်းချက်စွမ်းရည်ကို အားကိုးခဲ့တာပါ"

ထိုစကားအား ကြားလိုက်သောအခါ လင်းကျဲသည် ခါးပေါ်တွင်
လက်တင်ရင်း သူ့ကိုယ်သူ ကျေနပ်နေသည်။

သူသည် လင်းကျဲမှာ ယခင်က မုန့်ရောင်းသည်ကို အမှတ်ရသွားသည်။

အမှန်တော့၊ သူသည် သူ၏ အချက်အပြုတ်ကျွမ်းကျင်မှုကို အားကိုးပြီး
အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း ပြုသူဟု ယူဆနိုင်သည်။

ထိုအကြောင်းအား တွေးလိုက်သောအခါ ရှန်းချင်းဟန်သည် နှုတ်ခမ်း
ထောင့်စွန်းများမှာ မြင့်တက်သွားသည်။ ထိုအခိုက်အတန့်တွင် နှင်းများ

အရည်ပျော် သွားသလိုဖြစ်ပြီး လင်းကျဲသည် ၎င်းကိုမြင်သောအခါ လန့်ဖျပ် သွားသည်။

သူသည် ရှန်းချင်းဟန်၏ အပြုံးကို ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။ အနည်းငယ်မျှသာ ပြုံးသည် ဆိုသော်လည်း လင်းကျဲအား တုန်လှုပ်သွားစေရန် လုံလောက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် လင်းကျဲသည် ရှန်းချင်းဟန်က ဘယ်လိုပြုံးရသည်ကို အမှန်တကယ် သိကြောင်းကို မတွေးဘဲ မနေနိုင်ပေ။ ရှန်းချင်းဟန်သည် အမြဲတမ်း အေးစက်သော မျက်နှာအား ဆင်မြန်းထားပြီး သူ၏မျက်နှာပေါ် တွင် အခြားမည်သည့် ခံစားချက်မျှ မတွေ့ရပေ။

အချို့သော အကြောင်းများကြောင့် လင်းကျဲသည် ရှန်းချင်းဟန် ပြုံးလိုက် သောအခါတွင် အမှန်တကယ် ကြည့်ကောင်းသည်ဟု ခံစားလိုက်သည့် အတွက် သူ့ကို မမက်မောမိစေရန် ထိန်းမထားနိုင်ပေ။

"မင်း ဘာကြည့်နေတာလဲ"

ရှန်းချင်းဟန်က လင်းကျဲအား ကြည့်လိုက်သည်။

"ဘာမှ မကြည့်ပါဘူး"

လင်းကျဲက မေးစေ့ကို ပွတ်လိုက်ပြီး ရှန်းချင်းဟန်အား တည့်တည့်ကြည့် လိုက်သည်။

"..."

"ရှန်းချင်းဟန်၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုလောက် မျက်နှာသာပေးပါ လား"

"ဘာလဲ"

"ကျွန်တော့်ကို ထပ်ပြီး ပြုံးပြပါလား"

"..."

"တစ်ခါလောက်ပဲ"

"..."

"ခင်ဗျားပြီးလိုက်တဲ့အချိန်မှ ခင်ဗျားက Yi-hong ရင်ပြင်က Courtesan Belle ထက်ပိုကြည့်ကောင်းတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်"

လင်းကဲ့သည် ပြတ်သွားစွာပင် မ၍ ပစ်ထုတ်ခံလိုက်ရသည်။

Chapter 42

လင်းကျဲသည် သူ၏တင်ပါးအား ပွတ်သပ်ပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း ထကာ မကျေမနပ်ဖြင့် ရေရွတ်လိုက်သည်။

"လူတွေကို အမှန်အတိုင်း ပြောအောင် ခင်ဗျား မလုပ်နိုင်ဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို ကောင်းတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ချီးကျူးတာကို အား နာလိုက်တာ"

အပြင်ဘက်တွင် လင်းကျဲ၏ အော်ဟစ်သံကို ကြားသောအခါ ရှုန်းချင်း ဟန်သည် ခေါင်းကို မော့၍ တံခါးကို ကြည့်ပြီး သူ၏မျက်လုံးများမှာ မှိတ်လိုက်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် လင်းကျဲသည် ထော့နင်းထော့နင်းဖြင့် ပြန်လာသည်။

ထိုသည်ကို မြင်သောအခါ စန်းရှိသည် သူ့အား အခန်းတွင်းသို့ တွဲ၍ ပို့သည်။

"သခင်လေး ဘာဖြစ်လာတာလဲ"

စန်းရှိက မေးသည်။

"ရှုန်းချင်းဟန်က ငါ့ကို ပစ်ထုတ်ရဲတယ်ပေါ့"

လင်းကျဲသည် ခါးနှင့် တင်ပါးအားပွတ်၍ အံ့ကြိတ်ပြီး ကြိမ်းမောင်းလိုက်သည်။

"မင်းသားက လုပ်တာလား"

ပြောစရာပင်မလိုချေ၊ သူ့သခင်လေးသည် အရင်ရန်စသူသာဖြစ်လိမ့်မည်။

"သခင်လေးက မင်းသားကို ဒေါသထွက်အောင် ဘာလုပ်ခဲ့ပြန်တာလဲ"

"ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲ"

လင်းကျွဲ၏အမူအရာမှာ အလွန်တက်ကြွနေသည်။

"ဒီအချိန်မှာငါ ဘာမှမလုပ်ဘူး။ ငါက သူ့ကို ဆေးပို့ပေးရုံမကဘူး ကိုယ့် ဆန္ဒနဲ့ကိုယ် သူ့အတွက် ယာဂုတောင် ချက်ပေးခဲ့တယ်"

"သခင်လေးသာ ဘာမှမလုပ်ဘူးဆိုရင် ဒါက တော်တော်လေး ကောင်းတာပဲ"

စန်းရှီက ပြုံးသည်။

"လုံးဝ မလုပ်ပါဘူး၊ နေမကောင်းတဲ့သူကို လှည့်စားလောက်တဲ့အထိ ငါ မဆိုးပါဘူး"

လင်းကျွဲက လျင်မြန်စွာ ပြောသည်။

"ဒါဆို သခင်လေးက မင်းသားကို ရုတ်တရက်ကြီး ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံနေတာလဲ"

စန်းရှီက မျက်တောင်ခတ်လိုက်သည်။

ထိုစကားအား ကြားလိုက်သောအခါ လင်းကျွဲသည် ရုတ်တရက် လန့်သွားသည်။

ဟုတ်တယ်၊ သူသည် အကြောင်းပြချက်မရှိ ထိုသူအား ဘာကြောင့် ဤကဲ့သို့ ဆက်ဆံသနည်း။

"သခင်လေး"

စန်းရှိသည် လင်းကျဲ့ ငြိမ်သက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်သောအခါ သံသယ ဖြစ်သွားသည်။

"သွား သွား သွား သွား ငါ ဗိုက်ဆာပြီ၊ ငါ့အတွက် စားစရာရှာပြီး ယူလာ ခဲ့"

လင်းကျဲ့က ခေါင်းမော့လိုက်သည်။

"ကောင်းပါပြီ"

စန်းရှိသည် ပဟေဠိဖြစ်သော်လည်း သူသည် လှည့်ထွက်သွားသည်။

စန်းရှိထွက်သွားပြီးနောက်တွင် လင်းကျဲ့သည် အသက်ပြင်းပြင်း ရှူလိုက် သည်။

"ကြည့်ရတာ ဒီသခင်လေးက ကြင်နာလွန်း အားကြီးနေတယ်၊ ဟင်း၊ တစ်ခါတလေမှာ ကြင်နာလွန်းကြီးတာ မကောင်းဘူး"

ဖယောင်းတိုင်မီးမှာ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် ဖြစ်နေသည်။

ညအချိန်တွင် တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ကျန်းရန်သည် တံခါးအား ဖြတ်လာသောအခါ စားပွဲရှေ့တွင် ထိုင်နေသော ရှန်းချင်းဟန်အား တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ၏မျက်နှာမှာ ဘာအမူအရာမှ မရှိဘဲ မျက်လုံးကို အနည်းငယ် အောက်ချထားသည်။

"ဂါရဝပြုပါတယ် မင်းသား"

ကျန်းရန်က ရိုသေလေးစားစွာဖြင့် ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

"ကောင်းပြီ"

ရှန်းချင်းဟန်က တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

ကျန်းရန်က ခေါင်းကိုမော့၍ ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။ သူသည် တစ်စုံတစ်ခု

အား ရှာနေသည်။

"သူ့ကို ရှာစရာမလိုတော့ဘူး၊ သူပြန်သွားပြီ"

ရှန်းချင်းဟန်က အေးစက်စွာဖြင့်ပြောသည်။

ကျန်းရန်၏ကိုယ်မှာ တုန်လှုပ်သွားပြီး ခေါင်းကို အနည်းငယ်မော့ကာ အေးစက်သော အမူအရာနှင့် ထိုင်နေသော ရှန်းချင်းဟန်အား ကြည့်လိုက်သည်။

"မင်းက လင်းကျွဲကို လာခိုင်းထားတာလား"

ရှန်းချင်းဟန်က ခေါင်းကို မော့၍ အေးစက်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကျန်းရန်အား ကြည့်လိုက်သည်။

"ကျွန်တော်မျိုး သေသင့်ပါတယ်"

ကျန်းရန်သည် ချက်ချင်း ဒူးထောက်လိုက်သည်။

ရှန်းချင်းဟန်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

"ဘာဖြစ်ဖြစ် အရင်ထပါ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ မင်းသား"

ထိုစကားအား ကြားမှပင် ကျန်းရန်သည် မတ်တပ်ရပ်ရဲသည်။ သူသည် ရှန်းချင်းဟန်အား ကြည့်၍ ပြောသည်။

"မင်းသားကြည့်ရတာ ဒီနေ့ စိတ်ခံစားချက် ကောင်းတယ်ထင်တယ်၊ နေလို့ကောင်းသွားပါပြီလား"

"မင်းက ခံစားချက်ကောင်းနေတာလား"

ရှန်းချင်းဟန်၏ လှုပ်ရှားမှုများမှာ ရပ်တန့်သွားပြီး ခေါင်းငုံ့နေဆဲမှာပင် မေးလိုက်သည်။

"မင်းက ဘယ်လိုကြောင့် ပြောနိုင်တာလဲ"

ကျန်းရန်သည် ထိတ်လန့်သွားသည်။

"ဒီတော့ ငါက ဒီနေ့စိတ်ပျော်ရွှင်နေတယ်လို့ ထင်ရတယ်လား"

ရှန်းချင်းဟန်မှာ ရုတ်တရက် ရေရွတ်လိုက်သည်။

နောက်ထပ် အိပ်ရေးမဝသော တစ်ညကို ဖြတ်သန်းပြီးသောအခါ လင်းကဲ့သည် သူ၏စုတ်တံ၊ မှင်အိုးနှင့် စာရွက်တို့အား မလွင့်ပစ်မီ မနက်မိုးသောက် အထိစောင့်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် သူသည် စားပွဲပေါ်မှ စာအုပ်ကို ကောက်ယူကာ သီချင်းညည်းရင်း အရှေ့ခြံမှ ခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့် ထွက်လာခဲ့သည်။

လင်းကဲ့သည် တံခါးရှေ့တွင် စောင့်နေသော ကျန်းရန်အား တွေ့လိုက်သည်။

"ဒါကို နောက်မှ ရှန်းချင်းဟန်ကို ပေးဖို့ ထားခဲ့မယ်နော်၊ ဒုက္ခပေးမိတဲ့ အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်"

လင်းကဲ့သည် သူ၏လက်ထဲမှာ အရာအားလုံးအား ကျန်းရန်၏ရင်ခွင်ထဲသို့ ထည့်ပေးရန်ပြုလိုက်သည်။ သို့သော် ဘယ်သူသိနိုင်မလဲ၊ ထိုအချိန်တွင် တံခါးသည် ရုတ်တရက် ပွင့်သွားသည်။

မကြာမီ သူ၏အကြည့်ထဲသို့ ရှည်သွယ်သော ပုံရိပ်သည် ကောင်းကင်မှာ ရွေးချယ်ခံရသော ရုပ်သွင်ကဲ့သို့ ဝင်လာသည်။

လင်းကဲ့၏လှုပ်ရှားမှုများမှာ အေးခဲသွားသည်။

"ငါ့အတွက် ဘာတွေလဲ"

ရှန်းချင်းဟန်သည် လင်းကဲ့အား အေးစက်စွာကြည့်၍ ပြောလိုက်သည်။

လင်းကဲ့၏ နှုတ်ခမ်းထောင့်မှာ တွန့်ကွေးသွားပြီးနောက် သူ၏လက်ထဲရှိ

အရာမှန်သမျှအား နောက်သို့ ပို့၍ ဝှက်ထားကာ ခြောက်ကပ်စွာ ရယ်လိုက်သည်။

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာမှမဟုတ်ဘူး"

"ငါ့ကို ပေးရမဲ့ ပစ္စည်းတွေလို့ ငါ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းကြားလိုက်ပါတယ်"

ရှန်းချင်းဟန်သည် အကြည့်အား တစ်စက်ကလေးမှ လှုပ်ရှားမှု မရှိဘဲ လင်းကျွဲတစ်ကိုယ်လုံးအား စိုက်ကြည့်နေသည်။

"ခင်ဗျား နားကြားမှားတာပါ"

လင်းကျွဲက လျင်မြန်စွာ ပြောသည်။

"မဟုတ်ပါဘူး"

ရှန်းချင်းဟန်က အလွန်ပြတ်သားစွာ ဖြေလိုက်သည်။

ကျန်းရန်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် ညပ်နေပြီး သူသည် အဆင်မပြေမှုကို ခံစားလာရသည်။

လင်းကျွဲက နှုတ်ခမ်းကို တွန့်လိုက်သည်။

"မင်း ငါ့ကို အရေးယူစေချင်တာလား"

ရှန်းချင်းဟန်၏မျက်ခုံးများမှာ အနည်းငယ်မြင့်တက်သွားသည်။

ထိုစကားအား ကြားသောအခါ လင်းကျွဲ၏ပါးစပ်မှာ ရွဲ့သွားသည်။ သူသည် နောက်တွင် ဖွက်ထားသော ပစ္စည်းများအား ထုတ်ပြရန်မှတစ်ပါး ရွေးချယ်စရာမရှိပေ။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ခင်ဗျားကိုပဲပေးရမှာပဲလေ"

ရှန်းချင်းဟန်သည် ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ လင်းကျွဲ၏လက်ထဲတွင် စာအုပ်တစ်အုပ်အား တွေ့လိုက်ရသည်။ သူသည် စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့်

မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

"ဟေး၊ ခင်ဗျားအတွက်လေ"

လင်းကျဲသည် ဂုဏ်ယူစွာဖြင့် လက်အားမြှောက်လိုက်ပြီး ရှန်းချင်းဟန်၏ လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ရှန်းချင်းဟန်သည် သူ၏လက်ကို ဖြည်းညင်းစွာ ဆန့်ထုတ်လိုက်ပြီး အသစ်စက်စက် စာအုပ်အား လက်ချောင်း ထိပ်လေးများဖြင့် ပွတ်သပ် လိုက်ကာ နောက်စာမျက်နှာသို့ လှန်လိုက်သည်။ ၎င်းအပြင် တချို့သော စာကြောင်းများမှာ ကောက်ကွေ့သော်လည်း အလွန်လေးနက်သော စာလုံး များပါပြီး ယခင်က လင်းကျဲ ဖျက်ဆီးလိုက်မိသော

"ခင်ဗျားရဲ့စာအုပ်က တစ်အုပ်တည်းသော စာအုပ်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့ စာအုပ်ကလည်း လောကမှာ တစ်ခုတည်းသော စာအုပ်ဖြစ်ပါတယ်။ အခု ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ပေးလိုက်မယ်၊ သူတို့က အတူတူတန်းတူ ဖြစ်သင့်ပါ တယ်"

လင်းကျဲက ပြုံးသည်။ သူပြောသော စကားများကြောင့် မျက်နှာမှာ နီရဲမ နေပေ။

ကျန်းရန်သည် သူ၏နှုတ်ခမ်းစွန်းများမှာ မတွန့်ကွေးဘဲ မနေနိုင်ချေ။ လ င်းကျဲသည်သာလျှင် ဤမျှရုပ်ဆိုးသော စာလုံးများအား ရေးသားနိုင်သော ကြောင့် ထိုစာအုပ်သည် လောကတွင် တစ်အုပ်တည်းသော စာအုပ် စစ်စစ် ပင် ဖြစ်သည်။

"စာလုံးတွေက.."

ရှန်းချင်းဟန်သည် ခေါင်းကိုငုံ့၍ စာအုပ်ကိုကြည့်ကာ ရုတ်တရက် ရေရွတ်လိုက်သည်။

"ဘာ"

လင်းကျွဲက ထိတ်လန့်သွားသည်။

"ဒီစကားလုံး..." "ဒါကို ကြည့်ရတာ တကယ်ကို သည်းမခံနိုင်စရာပဲ"

ရှန်းချင်းဟန်သည် စာအုပ်ကို ပိတ်၍ ပြောလိုက်သည်။

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ လင်းကျွဲသည် ပေါက်ကွဲမလို ဖြစ်သွားသော်လည်း ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ကျန်းရန်က အချိန်မီ တားဆီးလိုက်သည်။ သို့မဟုတ်ပါက သူသည် ရှန်းချင်းဟန်အား တစ်စစ ဆုတ်ဖြုတ်ပစ်လိုက်မည် ဖြစ်သည်။

"ခင်ဗျား ဘာပြောလိုက်တာလဲ၊ ဒီသခင်လေးက ဒီစာအုပ်ကို နှစ်လနီးပါး ကူးရေးထားတာ၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့် ကို ကြည့်ရဆိုးတယ်ဆိုပြီး ငြင်းဝံ့တယ်၊ ဒါဆို ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပေး။ ခင်ဗျားကို မပေးတော့ဘူး"

ရှန်းချင်းဟန်သည် စာအုပ်ကို သိမ်းလိုက်ပြီး ခေါင်းကို မော့ကာ လင်းကျွဲအား ကြည့်၍ အေးစက်စွာပြောသည်။

"ဒီစကားလုံးအမျိုးအစားက ဒီဟာသာ ပြန့်သွားရင် ငါ့အိမ်တော်ရဲ့ ဂုဏ်သတင်းကို ထိခိုက်စေလိမ့်မယ် မဟုတ်လား"

"ရှန်း....ချင်း..... " "စိတ်အေးအေးထား"

လင်းကျွဲသည် သည်းမခံနိုင်တော့ပေ။ သူသည် ရူးသွပ်သွားခါနီးတွင် ရှန်းချင်းဟန်မှာ အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်နေပြီ ဖြစ်သည်။ သူ၏ခြေလှမ်းများအား ရပ်လိုက်ပြီး မျက်နှာအား ဘေးဘက်သို့လှည့်ကာ ပြီးပြည့်စုံသောမျက်နှာအား ပေါ်လွင်စေသည်။

ထိုသို့ပြောလိုက်ပြီး ရှန်းချင်းဟန်က တံခါးကိုပိတ်လိုက်သည်။

လင်းကျွဲသည် တံခါးကို ပိတ်လိုက်သည့် အချိန်တွင် ရှန်းချင်းဟန်၏

အပြုံးအား မြင်တွေ့လိုက်ရပြီး မှင်သက်သွားသည်။

ဒါက သူ့စိတ်ကူးထဲမှာလား။

"အိမ်ရှေ့စံမိဖုရား စိတ်အေးအေးထားပါ"

ကျန်းရန်သည် လင်းကဲ့အား ထိန်းထားဆဲဖြစ်ပြီး စိုးရိမ်သောကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်အား လှုပ်ခါလိုက်သည်။

"ငါ စိတ်မဆိုးပါဘူး"

လင်းကဲ့က ပြောသည်။

"တကယ်ကြီးလား၊ ဒါဆို ကောင်းပါတယ်"

ကျန်းရန်သည် လင်းကဲ့အား ချက်ချင်းလွှတ်လိုက်သည်။

"မင်းသာ ငါ့ကို ဆွဲမထားဘူးဆိုရင် ရုန်းချင်းဟန်နဲ့ သေတဲ့အထိ တိုက်ခိုက်မှာ"

လင်းကဲ့သည် တံခါးအား တည့်တည့်စိုက်ကြည့်၍ အော်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တာပေါ့ ဟုတ်တာပေါ့ ဟုတ်တာပေါ့"

ကျန်းရန်သည် မရပ်မနား သဘောတူလိုက်သည်။ ဘာကြောင့်များ အိမ် ရှေ့စံမိဖုရားသည် ကလေးနှင့် တူနေပါသနည်း။

"ဟွန့် ၊ ငါ ဂရုမစိုက်တော့ဘူး"

လင်းကဲ့သည် ဒေါသတကြီးဖြင့် လှည့်ထွက်သွားသည်။

ကျန်းရန်သည် လင်းကဲ့၏နောက်ကျောအား ကြည့်၍ သက်ပြင်းချလိုက် သည်။